

Arrest

nr. 175 295 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 8 juni 2012 aangetroffen in illegaal verblijf in de luchthaven te Zaventem, toen hij met valse Zweedse documenten naar Canada poogde te reizen. Hij gaf aan Kafeke Ombeni te heten en op 3 maart 1987 te zijn geboren. Hij was toen in het bezit van een W-document (asielaanvraag in Nederland).

1.2. Het bestuur beval verzoeker op 6 juni 2012, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker werd op 19 september 2016 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld. Er werd door de politiezone Ninove een PV opgesteld wegens valse naamdracht (PV DE.22.LD.0060307/2016).

1.4. Het bestuur beval verzoeker op 19 september 2016, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. *In casu* voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift een verdedigbare grief aan.

3.4.1. In drie middelen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat de bloed- en aanverwantschap vaststaat, gezien zijn vaderschap. Het feit dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt om zijn verblijfssituatie te regulariseren zou aantonen dat de familiale band voldoende hecht is. Hij was te dien einde de nodige stukken aan het verzamelen. Verzoeker meent dat zijn familiale belangen primeren en stelt hiermee een schending van artikel 8 van het EVRM te hebben aangetoond. Zijn vrouw en kinderen zouden bovendien eveneens gerechtigd zijn een normaal gezinsleven te leiden. Hij vervolgt dat hij er mocht van uitgaan dat zijn afspraken met het 'vreemdelingenloket' te Ninove zouden leiden tot een effectieve vestigingsaanvraag. Hij stelt tot slot dat hij in het bezit is van een voorlopig paspoort en dat inzake de te zijnen laste gelegde feiten van valse naamdracht het vermoeden van onschuld nog steeds geldt.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker stelt dat de bloed- en aanverwantschap vaststaat, gezien zijn vaderschap. Het feit dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt om zijn verblijfssituatie te regulariseren zou aantonen dat de familiale band voldoende hecht is.

Uit stuk 4, gevoegd bij zijn verzoekschrift, blijkt dat verzoeker op 17 juni 2014 het kind van mevrouw Paluku, zijnde Paluku Dunia Esther geboren op 2 mei 2014, heeft erkend.

Hiermee toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Er werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker affectieve en/of financiële banden zou hebben met het kind dat hij erkende. Evenmin kan uit enig stuk worden afgeleid dat verzoeker samenwoont met het kind, dan wel met zijn voorgehouden partner. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot een loutere bewering dat de wijkagent een woonstcontrole heeft uitgevoerd, doch hiervan ligt geen bewijs voor.

Waar verzoeker betoogt dat hij zijn verantwoordelijkheid opneemt om zijn verblijfssituatie te regulariseren, wat zou aantonen dat de familiale band voldoende hecht is, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het pogen een verblijfssituatie te regulariseren bezwaarlijk een hechte band kan

worden afgeleid. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers beweringen strijden met de realiteit. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven heeft verzoeker nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker voegt allerhande volmachten en attesten toe aan zijn verzoekschrift alsook een stuk 10 waaruit volgens hem blijkt dat hij een dossier heeft opgestart bij het 'vreemdelingenloket' te Ninove. Het betreft slechts een document waarop de voor te leggen stukken worden opgesomd teneinde een wettelijke samenwoning te kunnen afsluiten. Uit voormeld stuk valt echter niet af te leiden door wie en voor wie het document werd opgesteld. Het document bevat geen naam, noch een datum of handtekening. Verzoeker beperkt zich derhalve tot een loutere bewering dat hij zijn situatie probeert regulariseren. Terwijl dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich sedert minstens 2012 op het grondgebied bevindt en er geen enkele regularisatieaanvraag terug te vinden is in zijn administratief dossier. Hijzelf geeft bovendien in zijn feitenrelaas aan sedert jaren in het Rijk te verblijven. Het kind dat hij erkende is bovendien twee jaar en half oud en op geen enkel moment heeft hij na haar geboorte een poging ondernomen zijn verblijfsituatie te regulariseren. Zijn betoog faalt zodoende in feite.

Met zijn betoog en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel van het 8 EVRM als dusdanig niet zo geïnterpreteerd kan worden dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het voortzetten van zijn gezinsleven veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het voortzetten van zijn gezinsleven elders. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verzoekers voorgehouden partner en kinderen eveneens de Congolese nationaliteit hebben. Verzoeker toont niet aan dat mevrouw Paluku en haar kinderen niet op een normale wijze hun gezinsleven in het land van herkomst of elders kunnen beleven.

Tot slot wordt gesteld dat in een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, de omvang van de verplichtingen van een Staat om familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten zal afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven effectief wordt verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 van het EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70).

Verzoeker *in casu* wist steeds dat hij het grondgebied diende te verlaten, nu hij daartoe in 2012 werd bevolen. Verzoeker kon niet anders dan zich ervan bewust zijn dat het voortbestaan van de sociale contacten en belangen in het Rijk waar hij zich op beroept van meet af aan precair waren. Door bewust onregelmatig in het Rijk te verblijven tracht hij de Belgische Staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, 28 mei 1985, no. 9214/80; 9473/81; 9474/81 § 68; EHRM, Mitchell v. the United Kingdom, 24 november 1998, no. 40447/98, EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Verzoeker, die reeds in 2012 werd bevolen het grondgebied te verlaten, hierna nog twee kinderen zou hebben verwekt, terwijl hij nooit enige poging heeft ondernomen zijn verblijfssituatie te regulariseren en hij de Belgische Staat trachtte te misleiden door middel van valse naamdracht, kon dus op geen enkel moment de rechtmatige verwachting hebben gekoesterd zijn gezinsleven op het grondgebied te kunnen voortzetten. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden.

Geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten staat verder niet in onevenredigheid met de nadelen die eruit zouden voortvloeien voor verzoeker, nu hij er niet in slaagt een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het voormelde beginsel geschonden is doordat hij ervan zou zijn uitgegaan een verblijfsaanvraag te kunnen indienen.

Met zijn verwijzing naar het stuk 4 toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel. Voormeld stuk betreft slechts een aanvraag voor een paspoort dat bovendien dateert van 6 juni 2014 en een 'attestation tenant lieu de passeport', vervallen sedert 5 december 2014.

Uit het administratief verslag blijkt verder dat er uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het proces-verbaal, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt tevens dat de politie de volgende vaststellingen deden: "*Na triptiek blijkt betrokkene 'dezelfde' vinger afdrukken te hebben als KAFEKE OMBENI °03-03-1987*". Het is verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Het feit dat verzoeker nog niet veroordeeld werd en dus geniet van het vermoeden van onschuld doet verder niets af aan het feit dat vastgesteld werd dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum en dat die vaststelling volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen.

De schending van het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht, pas tot nietigverklaring (of *in casu* schorsing) van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. I- 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C- 288/96, Jurispr. blz. I- 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C- 96/11 P, punt 80). Verzoeker toont met geen enkel gegeven aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest voorafgaande aan het nemen van de bestreden beslissing, dit tot een andere afloop had geleid.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de opgeworpen beginselen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

4. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC